

РЕШЕНИЕ

№ 39558

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3261** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 197, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК. Образувано е по жалба на "МЕЖДУЧАСИЕ 7" ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Н. К. чрез адв. Н. срещу Решение №ПО-14/18.02.2025г., издадено от директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С240022-023-0003648/12.12.2024г., постановено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се развиват доводи за липса на достатъчно доказателства за затрудняване събирането на евентуални задължения, твърди че не са изследвани релевантните обстоятелства за реални трудности или невъзможност за събиране на публичните вземания. Не е направена оценка на активите на дружеството, не са събрани всички доказателства за тях.

Излага доводи за липсата на законова обосновка за регистрация на дружеството по ДДС. Цитира разпоредби от Директива 2006/ 112/ ЕО, Указание на Министъра на финансите и практика на СЕС. Изложени са доводи във връзка с липсата на регистрация по ЗДДС на дружеството с оглед тезата, че предоставяните от дружеството образователни услуги са освободени от ДДС, следователно очакваният размер на дължими данъци е неправилен и неоснователен. Твърди, че наложената обезпечителна мярка е несъразмерна и създава негативни стопански последици за дейността на дружеството. Не е ясно как е формиран очакваният размер на задължение. Сочи, че дружеството не е известно за възможността по друг начин да се постигне обезпечаване на евентуалното вземане, без да се нарушава нормалното му функциониране.

Иска се отмяна на обжалваното постановление и потвърждаващото го Решение №ПО-14/18.02.2025г.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява. С молба от 30.10.2025г. от пълномощника на жалбоподателя се изразява становище делото да се разгледа в негово отсъствие, поддържа жалбата и моли за отмяна на решението, издадено от директора на ТД на НАП С. и Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК по аргументи, посочени в жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото разноски по списък. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., редовно призован, се представлява от юрисконсулт Й., която оспорва жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да остави жалбата без уважение и да потвърди Решението на директора на ТД на НАП С.. Счита, че наложените предварителни обезпечителни мерки са продължени с постановление, представено в о. с. з. в едномесечен срок от издаване на РА и в рамките на четиримесечния срок по чл. 121 от ДОПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен Съд С. - град, III отделение, 62 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22220424002976-020-001/19.06.2024 г. връчена по електронен път на 27.06.2024 г. на "Междучасие 7" ООД е възложена ревизия за установяване на задължения за корпоративен данък за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2023 г. и за данък върху добавената стойност за периода от 21.02.2020 г до 31.03.2024г. Ревизиращият екип е установил, че основната дейност на дружеството е обучение по Български език, литература и математика на ученици от 2 до 12 клас и пробни изпити. Установено е, че дружеството не притежава недвижими имоти, няма превозни средства, стопански инвентар, дългосрочни и краткосрочни инвестиции. Изготвен е РД от 11.12.2024г. с който са предложени за установяване задължения по ЗДДС и ЗКПО общо в размер на 95 125,05лв. и лихва в размер на 954,62лв.

В тази връзка е издадено ПНПОМ № С240022-023-0003648/12.12.2024г. за налагане на ПОМ на основание чл. 121, ал 1 ДОПК, с което главният публичен изпълнител в ТД на НАП С. е наложил обезпечителна мярка - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството, находящи се в Обединена Българска Банка, за сумата от 95 110 , 88 лв. Запорното съобщение изх. №С250022003-0006775/05.02.2025 г. е връчено на ОББ по електронен път на 12.12.2025 г. Съгласно постъпил отговор от банката с изх. № 230-ОПЗ/240126498/12.12.2025 г запорът е наложен, като по сметката на дружеството няма достатъчно авоари за обезпечаване на вземането.

Процесното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от публичния изпълнител, във връзка с постъпило от ръководителя на ревизията мотивирано искане за обезпечаване събирането на предстоящи за установяване публични вземания от 11.12.2024г. в размер по ЗДДС – 75 704,23 и лихви в размер 17 279,85лв., и корпоративен данък в размер 1711,22лв. и лихви 415,58лв. В постановлението публичният изпълнител се е позовал на изложените в искането констатации на ревизиращите органи по приходите, като ревизиращите са установили, че дружеството не притежава движимо и недвижимо имущество и има налична банкова сметка.

Срещу процесното ПНПОМ е подадена жалба пред административния орган, като с Решение № ПО-14/18.02.2025 г. директорът на ТД на НАП – С., е отхвърлил жалбата като неоснователна. Прието е, че постановлението е издадено от надлежен орган, в предвидената по чл. 196 от ДОПК писмена форма, след наличието на мотивирано искане от орган по приходите във връзка с образувано ревизионно производство именно с цел обезпечаване на предполагаемите

задължения, които са установени в това производство. Посочено е, че размерът на тези задължения не подлежи на преценка и в тази връзка публичният изпълнител е обвързан от този размер, посочен в мотивираното искане. Коментирано е, че се касае за предполагаемо задължение на ревизираното лице, като обезпечаването му се допуска от чл. 121, ал. 1 от ДОПК при наличие на преценка, че ще се затрудни събирането му. Тази предпоставка е приета за налична, доколкото е установено, че РЛ няма имущество. Подчертано е, че в производството по издаване на ПНПОМ органът не може да обсъжда нито размера, нито другите параметри в ревизионното производство, каквито доводи са направени с жалбата. Преценка се прави по отношение на обезпечителната нужда и това дали обезпечителните мерки не ще доведат до сериозно възпрепятстване дейността на дружеството. Прието е също, че за да се приеме за основателно възражението за нарушение на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, същото следва да е подкрепено с доказателства, че наложеното обезпечение спира дейността на лицето, като такива доказателства не се представят. В тази връзка е подчертано, че оспорващият разполага с възможността по чл. 199 от ДОПК /замяна на мярката/ и чл. 229 от ДОПК- разрешение за неотложни плащания. По изложените съображения е потвърдено постановлението и е отхвърлена жалбата.

В съдебното производство доказателства от жалбоподателя не са представени. По делото са приети и приложени административната преписка и писмените доказателства, представени от административния орган.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал. 1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 197, ал. 1 ДОПК, а именно директорът на ТД на НАП - С. и в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК. ПНПОМ е издадено от компетентен публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 ДОПК, вр. чл. 167, ал. 1 ДОПК, в предвидената в чл. 196 ДОПК писмена форма, чрез изрично посочване на размера на бъдещите публични задължения и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечителни мерки. От своя страна постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки съдържа всички установени от закона реквизити, съобразно изискванията на чл. 196, ал. 1 ДОПК.

Не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество, че да обосноват незаконосъобразност на проверяваните актове.

С процесното Решение № ПО-14/18.02.2025 г. териториалният данъчен директор се е произнесъл по жалбата, против ПНПОМ № С240022-023-0003648/12.12.2024г. и след като е обсъдил всички възражения на дружеството, е потвърдил постановлението.

Релевантно в настоящото съдебно производство е изпълнението на предпоставките по чл. 121, ал. 1-3 ДОПК, вр. чл. 195, ал. 2-8 ДОПК и чл. 197, ал. 3 ДОПК.

Съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Разпоредбата налага императивно изискване за съобразяване на обезпечителната нужда, доколкото целта на мярката е предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на

които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В случая, обезпечение е предприето при висящо ревизионно производство и въз основа на мотивирано искане на ръководителя на ревизионния екип. Безспорно е, че ревизираното лице не разполага с друго движимо и недвижимо имущество, което би могло да послужи като обезпечение, като при липсата на данни за друго имущество на жалбоподателя, което би могло да послужи като обезпечение на очаквания размер на публичните задължения, запорът на банковата сметка на дружеството е единственият начин за обезпечаване на предполагаемото задължение и защита на държавата като кредитор, при отчитане предполагаемия размер на задълженията. С аргумент от чл. 199, ал. 2 от ДОПК длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, но същият не се е възползвал от тази възможност. На неговия частен интерес противостоят интересите на фиска и обществото от събиране на публичните вземания. Налагането на мярката не възпрепятства дейността на лицето с аргумент от чл. 121, ал. 3 ДОПК, нито прави мярката прекомерно обременителна за него, при споменатата липса на активност от неговата страна по предлагане на друга, по-леко обременителна обезпечителна мярка. Не се установява несъразмерност на мярката, доколкото от данните по делото не може да се приеме, че дейността на дружеството е сериозно затруднена или напълно възпрепятствана вследствие на наложената предварителна обезпечителна мярка. С жалбата пред съда не са ангажирани доказателства за такива ефекти върху дейността на дружеството, като са направени само твърдения в тази връзка. Преценката на възможното затруднение се прави при съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните материални активи на бъдещия длъжник. Следователно, за да е основателно възражението за нарушаване на нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК, същото би могло да бъде уважено само при положение, че е подкрепено с доказателства, че така наложеното обезпечение спира дейността на лицето. Доколкото чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното й място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК – охрана на събирането на публични държавни вземания, като всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице. Предвид това според съда не се установява несъразмерност на мярката и публичният изпълнител не се е намесил прекомерно в правната му сфера, така че да се затруднява съществено дейността му.

Публичният изпълнител е извършил проверка на въпросните обстоятелства по чл. 195, ал. 2 ДОПК и е избран способ, чрез който се извършва обезпечение по чл. 198, ал. 1 ДОПК със запор на сметките на длъжника, като е взел предвид мотивите, изложени в искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки и е формирал обоснован извод за наличие на условията по чл. 121, ал. 1 ДОПК, избирайки обезпечителни мерки с оглед конкретно установената фактическа обстановка – запор върху банкова сметка на задълженото лице. Законодателят не е вменил на публичния изпълнител компетентности да обсъжда по същество констатациите на извършващите ревизията, то при предприемане действия по предварително обезпечение, публичният изпълнител в условията на обвързана компетентност приема като предполагаем размер на бъдещите задължения, преценени от ревизиращия орган.

В тази връзка съдът намира за необходимо да уточни, че възраженията на жалбоподателя относно размера и дължимостта на установените публични задължения следва да бъдат обсъдени при издаването на ревизионен акт и последващия контрол, по реда на Глава деветнадесета ДОПК за неговата законосъобразност. Същото се отнася и за конкретния размер на запорираните суми.

По изложените съображения съдът приема за доказана обезпечителната нужда по смисъла на чл.

121, ал. 1 ДОПК. Налагането на предварително обезпечение се мотивира с опасността удовлетворението на бъдещото вземане да е невъзможно или да бъде значително затруднено. В случая жалбоподателят не е предложил замяна на обезпечението с друго равностойно обезпечение, нито с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа по смисъла на чл. 199, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, вр. чл. 208, ал. 3 ДОПК, което да гарантира събираемостта на публичните вземания. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата, което изискване в случая е спазено. Не се установява съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане по смисъла на чл. 208, ал. 1 ДОПК като основание за отмяна на мярката.

С аргумент от чл. 142, ал. 1 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, изпълнението на предпоставките по чл. 121, ал. 1 и ал. 3, чл. 195, ал. 5 и ал. 7 от ДОПК се преценява към момента на налагане на предварителните обезпечителни мерки.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспорените актове са издадени от компетентни органи, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел.

Производството по чл. 197, ал. 2-4 от ДОПК е особено производство, различно от производството по обжалване на ревизионните актове, поради което специалната разпоредба на чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК е неприложима, а възнаграждението за юрисконсулт е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, вр. ал. 3 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Според последната разпоредба по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв., а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "МЕЖДУЧАСИЕ 7" ООД, ЕИК[ЕИК] против Решение № ПО-14/08.02.2025г. на директора на ТД на НАП – С., потвърждаващо издадено от публичен изпълнител при същата дирекция ПНПОМ № С240022-023-0003648/12.12.2024г.

ОСЪЖДА "МЕЖДУЧАСИЕ 7" ООД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: